Ч. 95. (10.772). Львів, пятниця 30 квітня 1926. Pouztową opłatę zapłacono ryczałtem Рік XLIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Гол. Редактор приймає від 11—1 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Уряд реакції і руїни.

Деклярація посла Павла Васильчука в польськім соймі дня 26. ц. м. в дискусії над бюджетовою провізорією на травень.

Теперішній уряд, названий урядом кадовба, уряд закоханої у собі широкої коаліції польських соймових клюбів, від Людово-народнього союзу аж до ППС, — коли ця прикраса лівиці: ППС, вийшла з уряду п. Скшинського — прийняв зовсім означений характер уряду Хієно-Пяста, суспільно-політичної реакції, що всіма засобами поборює суспільні змагання селян і робітників, широких працюючих мас, і веде невблагану, незамасковану боротьбу з національно-політичними змаганнями українського народу та инших національних меншостей.

Цей уряд у законі, предложенім нині, показує, в якому напрямку має йти його податкова і взагалі господарська політика. Він приносить селянам і працюючим людям повну руїну, підвищення посередніх і безпосередніх податків; за те обшарникам і капіталістам дає полекшу та відпочинок, не домагаючись від них сплати довжнього маєткового податку, який всеж таки стягають зі селян з цілою невмолимістю. Вже нині виглядають з предложеного закону реакційні зуби захланної політичної корупції в уміщених — при теперішньому грошовому голоді скарбу! — нових кредитах на травень і червень для покриття державним скарбом зобовязань деяких фінансових установ, внаслідок невиконаних переказів і невиплачених вкладів польської робітничої еміграції. Прийняття тих зобовязань подиктоване політичними оглядами, як говориться в урядовому мотивуванні до закону, політичними оглядами, нібито в інтересі держави, а фактично в приватних інтересах. Є це милостиня, кинена деяким політичним групам для утримання нині кадовбового уряду. Про редукції буджету нема в запропонованому законі навіть згадки, а за те є збільшені видатки на побрязкування шабелькою. Наміри в напрямі ліквідації безробіття, уняті в цифрах асиґнувань, є смішні в порівнанні з величезним розміром потреб і в відношенні до ваги заспокоєння для людей праці. Земельну реформу уряд, видно, має намір перевести тільки в міністеріяльних інспектах (голоси: Дуже гарно!).

Бачимо також досконало, що несе з собою цей уряд після ухвалення кредитів у політичній ділянці — придавлення всього, що непольське, що демократичне, чоботом рознузданого польського шовінізму і його справного засобу — ославленої офензиви.

Продовження теперішнього уряду означає скріплювання з дня на день на силі польського фашизму. Ми не піддамося перед обухом реакції, не схилимо чола в нерівній боротьбі за своє соціяльне й національне визволення. Будемо дальше боротися за краще завтра для нашого народу з послідовністю й рішучістю, гідною імени українського народу і суспільної совісти його працюючих кол.

Сьогодня, при першім читанні закону про буджетову провізорію, коли нас чекає дискусія в цій справі в буджетовій комісії і знову в соймі, не маю наміру розширювати дискусії на тему банкроцтва неславної памяти коаліції польських правлячих партій, що розлетілася по довгих і тяжких терпіннях і скруті рекламованого нею свого часу, т. зв. патріотичного „висілку". Завважу тільки, що у відношенні до нас, українського народу, уряд бувшої коаліції був тим самим, чим є уряд теперішній. Бо реакційні пігулки, які щедро давали нам на нашу згубу пп. Грабський, Скшинський і инші, були тою самою отрутою, хоча їх підсолоджувала коаліція з ППС.

Ми поборюємо цей уряд так само, як поборювали ворожий нам уряд дотеперішньої коаліції. З усією енергією противимось намірені урядом підвищці податків для селян і працюючих мас, стоятимемо проти податкових полекш для обшарників і капіталістів. Цілою силою спротиву, на який лише спроможемося, станемо проти ще більшого гноблення нас як народу, що має власні національні аспірації. Тому послідовно голосуватимемо проти закону про бюджетову провізорію. Іменем Українського Клюбу зголошую внесок, щоб перейти до денного порядку над законом про доповнення бюджетової провізорії в часі від 1-го до 30-го квітня 1926 р. і про бюджетову провізорію від 1. травня до 30. червня 1926.

Благодать целібату.

(Докінчення.)

Істнує велика ріжниця між добровільним целібатом і примусовим. Надибував я випадки добровільного целібату між литовськими селянами. З кількох братів, що мали невеличкий маєток, тільки один оженився, а инші, щоби не роздроблювати маєтку, засуджували себе на безженство, якого справді придержувались. Були це прояви імпонуючого володіння собою. Такі досмертні целібатники мали запевнене доживоття і жили в хаті жонатого брата як його брати та стрийки його дітей.

Між священиками лише невеличка скількість придатна до фактичного безженства. Велику більшість пхнули на цей шлях себелюбні родичі, що хотіли прихилити собі ласку неба, жертвуючи одного зі своїх нащадків, або цю професію вибирали для хліба, чи для почестей, яких сподівались одиниці більше талановиті та енергійні. Між цими карієристами є циніки, які порадили справу целібату практично, у формі загально принятій. Одначе одиницям шляхетнішим, що глядять на життя поважніше, може це зломати життя, стати причиною нещастя і справжньою трагедією.

Цей диссонас між наказом і спроможністю виконати його, доводить засуджених до роспуки або до лицемірного та цинічного нарушення буцім-то обовязуючого права. А це знову веде до нехтування священиків населенням, осмішування їх, до оповідань та анекдот, по части правдивих, по части фальшивих. Адже відомі є злобні оповідання про розпусту черців, яких держать під острим черничим чином, про масові романи між Францисканцями та Францисканками, між реформатами і реформатками, про діточі кости, які находили в манастирських підземеллях, то-що. Хоча би тільки тисячна частина з тих оповідань була правдою, а решта низьким наклепом, то вже ця одна тисячна вистачила би, щоби підорвати всю інституцію. Навіть більше: як би навіть у всіх цих анекдотах і злобних оповіданнях не було ні крихітки правди, то вже сама можливість, що повстає і кружляє по світі така велика, а одночасно сумна література. Казала би нам сумніватись у доцільність інституту для стадного чернецтва, а також в обовязкове безженство світських священиків. Як не як, а целібат звязаний з поширюванням згіршення та скандальних оповідань про священиків і їх господині, про ці ріжні „братанички", „сестріниці" та инші такі підзорливі особи жіночого пола.

Пригадую собі з ранніх діточих літ недуже виховуючі враження. Я мешкав з родичами в Порембі, селі біля Острова та Пултуська, нинішній Ломжинщині. Був у цьому селі парох у старшому віці, на якого я у своїй діточій наївности глядів з великою пошаною, бо мені здалось, що він має довкола своєї голови проміністий авреол, мов на іконах святих. Мабуть з чуприни цього пароха курилось. Оттже про цього шанованого мною священика оповідали собі тихцем, але так, що це доходило до моїх ушей, що він мав у себе по черзі дві господині: спершу маму, пізніше дочку, яка була одночасно його власною дочкою. Імовірно був це наклеп чи брехня; одначе вже сама можливість такого наклепу промовляє ясно проти целібату. Я був ще тоді настільки наївний, що не бачив нічого злого у цьому чергуванні господинь священика.

Зрештою згіршуючі анекдоти кружляють не лише про католицьких священиків. Православний нарід оповідає собі сороміцькі анекдоти про своїх попів, навіть жонатих, не казати вже про вдівців, засуджених на примусовий целібат, („о попах разстрігах"). Про своїх духовних отців висловлюються як про „жеребячую породу". Самі священики, примушені прикидатись безженними, а фактично піддержуючи „криптогамію" (потайне подружжа), бачать усю гидоту цієї дволичности і соромляться. Деякі з них ставляться з погордою до цих своїх „наложниць", Богові духа винних. Надибував я священиків, які до своїх куховарок, що сповнювали функції „конкубін", не обзивались добрим словом, не кликали їх по імені, а тільки „ти", „гей, ти, принеси мені це або те".

Не диво, що серед священиків усвідомлених і шануючих людську гідність, власну і своїх співвинуватиць, зростає рух проти примусового целібату. Справді пора скинути це ярмо, вложене на їх карки себелюбними папами, що боролись зі світською владою за досмертне панування над світом. Хорватські священики поладнали цю справу вже досить давно дуже простим способом. Хоча формально не женяться, але за те беруть собі на співтоваришки інтелігентні особи, з деякою освітою, які нпр. грають на фортепяні, мають з ними діти і зовсім з цим не скриваються. Брат відомого славіста, пок. Ягіча, парох в одній хорватській парохії, представив проф. Лєскінові таку господиню як власну жінку, а дітей на подвірю як власні діти.

На жаль, инші католицькі священики не мають відваги наслідувати хорватських священиків. Мусять прикидатись, бути лицемірами; ширити деморалізацію і наражатись на те, що стають посміховищем і предметом товстих анекдот. Коли б я був фанатиком безвіря, я повинен би тішитись цим упадком і пониженням католицизму. На щастя, я зовсім не фанатик і не маю на меті накидати силоміць або хитрощами безвіря віруючим людям. Маю на меті виключно щастя та вдоволення людських одиниць, чи віруючих, чи невіруючих, а крім цього маю на увазі взагалі моральний рівень. Отже бажаю, щоби віруючі католики могли шанувати своїх пастирів і духовних провідників.

Тому-то можу тільки привитати спроби священиків, які бажають скинути зі себе гидоту, звязану з обовязковим безженством.

І. Бодуен де Куртене.

Red. czas. „Dilo" Pr. 192/26. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 91 (10768) z dnia 25. kwietnia 1926 roku pod tytułem: 1) „Oboronci demokratiji" od słów: Wsich ich... do konca tego artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej i występku z § 303 ustawy karnej uznał dokonaną 24. kwietnia 1926 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. — Lwów dnia 26. kwietnia 1926.

[illegible]

вірителі того банку намірили виступити на судову дорогу виключно проти тих членів управи банку, що до яких були би докази вадукить і що особливо таких закидів про якінебудь невластивости против особи голови ПДВО. Держава ніколи не підношено.

Правдою є, що ціла господарка ПДВО. є стисло згідна з законом і ведена під контролею і за згодою надзірної влади, що стягання складок відбувається в поміркований спосіб, а екзекуції згідно з законом і тільки в випадках виявленої недбайливости довжників, а фонди льокуються з належним безпеченством, а надвишка повертається на противпожежну акцію, підтримування пожежних сторожей (добровільних), закупна сикавок для громад і суспільну акцію. — Накінець правдою є, що Надзірна Рада ПДВО. признала в 1924 р. керуючим урядовцям централі і 25 відділів — в числі 70-ти осіб — за їх видатну працю ремунерацію в висоті півторамісячної плати, що виносило суму 71.000 зол., суму відносно невелику відносно поважних оборотів установи. Польська Дирекція Взаїмних Обезпечень. Львівський відділ. Підписи нечиткі.

Над свіжою могилою.

Памяти д-ра Луки Сафіяна.

Дня 5. квітня п. р. відбулися заг. збори „Народ. Дому" в Копичинцях. Були вони такі численні, як ніколи инші й численні учасники згадували на них імя покійного Луки Сафіяна, як члена-основателя того дому. На жаль донині ніхто якось не спромігся хочби дещо подати до преси з життя Покійника. А на ту згадку заслужив він собі вповні! Тому бодай як посторонній згадаю дещо про небіщика. Лука Сафіян родився 1869 р. в Копичинцях, як син малосвідомого міщанина, котрий разом зі своєю численною родиною, як усі тодішні наші міщане, заспокоював свої релігійні потреби в костелі. Малий Лучка разом зі своїм молодшим братом ходив також постійно до костела, служив до „мши", був люблений і обдаровуваний ласощами. Тодішній гр.-кат. священик зовсім не дбав про своїх парохіян. Він був улюбленим гостем рідні коннтора Баворовського і полишив таку добру славу у них, що всі парохії в добрах згаданих панів донині обсаджуються „фамілійно". Нічого дивного, що дрібна горстка несвідомих гр.-кат. тодішніх міщан, як Подільцуки, Гаичарики, Шахи, Полянські находяться нині поміж ревними римо-католиками! З тої горстки несвідомих міщан перший Лука Сафіян кінчить гимназію в Тернополі, де поволі стає свідомим свого „я", а з ним і його напівопольщена рідня. Медичні студії відбуває в університеті у Кракові, а лікарську практику на клініці в Берліні. В 1899 р. повертає до краю, осідає коротко в Камінці Струмиловій, а від 1900 р. є вже постійним лікарем в Копичинцях. Зараз із прибуттям запізнається з просвітніми діячами Гусятинщини, як о. Северин Матковський, пок. о. Микола Темницький і ин. і береться до народньої праці в Копичинеччині. В першу чергу кладе 1901 р. тривкі підвалини під кредитову інституцію „Згода", стає її керманичем і доводить її протягом кілька років до першорядних в Галичині. В році 1903 разом з покійним о. Ізидором Кисілевським, парохом Крогульця й ин. засновує товариство „Народний Дім" і знов стає його керманичем. Рік пізніше при помочі свого батька купує площу під будову того товариства, а 1905 р. починає вже будову дому. До помочі стає йому цілий повіт! Могутня будова є нині гордістю Копичинеччини і стає заєдно домівкою для всіх громадянських установ і нарад. В час смерти Покійного „Народний Дім" веде споживчу кооперативу і творить новий кредитовий відділ, який вже обертає поважними доляровими капіталами. Передвоєнна кредитова інституція „Своя сила" разом з власним просторим домом в місточку Хоросткові — це рівнож виключно заслуга Покійного. Побіч праці на тім полі дає він почин читальням в Копичинцях і околиці. Не найти тут одної читальні, де він не був би на зборах. Політична організація Копичинеччини має рівнож завдячити Покійному свій успішний розвій. Коли судовий повіт Гусятин мав уже віддавна світлих провідників і давав заєдно до всяких установ чесних і певних людей-селян, то наші несвідомі Копичинеччина. По кількалітній його праці в тім напрямі очищується і вона з хрунівства та разом з Гусятинщиною світло побіджає при соймових і повітових виборах. Несвідоме колись міщанство Копичинець ураз із присілками вибирає Покійного членом громадської, а відтак і повітової ради. Довівши мешканців Копичинець до народньої свідомости, маючи не лише тут, але й у кожнім селі ідейних і характерних провідників поміж селянством, переноситься в початках 1914 р. на посаду залізничого лікаря до Львова. Воєнна хуртовина не дала вже йому змоги там працювати. В часі війни займає становище лікаря при одній запасній частині в Чехах. В році 1918 бере участь в українській конституанті у Львові, в останніх днях перед розвалом Австрії підготовляє разом з пок. Мих. Петрицьким переворот у Копичинцях. В часі українсько-польської війни опікується хорими стрільцями і є головою повітового відділу „Червоного Хреста". Коли перший раз заняли Копичинці польські війська, його арештують ураз з кількома селянами і піхотою відставляють у Тернопіль, звідки удається йому втекти. Серед утечі нападає на нього невідомий йому „оборонця кресув" і домагається грошевого викупу, а що вже в часі конвою його кишені випорожнено і він викупу не може дати, то його сильно потурбовано. Цей напад спричинив у нього серцеву недугу. З відступом Української Армії іде Покійний за Збруч і працює по шпиталях в „чотирокутнику смерти". В 1920 р. повертає „щасливо" у Львів, віддається дальше своєму званню, та серцева недуга нищить його щораз сильніше і спричинює скоропостижну смерть. При перевозі тіла з копичинецького дворця до родинної гробниці заслуги Покійного оцінили найліпше непрогляділ маси народу, як із самих Копичинець так і з цілої околиці. — *Л.*

ОПОВІСТКИ.

Порядок богослужень в Архикатедральній церкві св. Юра від 29. IV. до 6. V. ц. р. — **Великий Четвер** год. 6 рано Утреня, год. 9 рано Архієрейська Служба Божа св. Василія Вел. з Вечірнею, посвячення Антимінсів, св. Мира при кінці Служби Божої умивання ніг. Год. 6 вечір Страсти Христові, читання 12 Евангелій. — **Велика Пятниця** год. 9 рано Царські Часи, год. 11. Вечірня, Обхід з Плащеницею, Акафіст Гробу Господньому. — Година 4.30 Псалми покаянні відспіває архикатедральний хор під управою п. Івана Охримовича. Год. 6 вечір Утреня єрусалимська. — **Велика Субота** год. 9 рано Служба Божа св. Василія Вел. з Вечірнею, год. 5.30 по пол. Надгробне, год. 6 вечів Утреня Воскресна. — **Воскресення Г. н. І. Христа** год. 6 рано І-ша читана Служба Божа, Проповідь, свячення пасок. Год. 9 рано Архієрейська соборна Служба Божа. Год. 12 послідна читана Служба Божа. Год. 5 вечером Велика Вечірня, Молебен до Прч. Д. М. і Проповідь. — **Світлий Понеділок** год. 8 рано Брацька читана Архієрейська Служба Божа коло Престола Прч. Д. Марії, год. 10 рано Архієрейська співана Служба Божа. — **Світлий Вівторок** порядок Богослужень як кождої Неділі. — **Світла Середа** Навечеріє Храмового Празника св. Юра. Год. 5 вечером Молебен до Пр. Д. Марії, Акафіст до св. Юра, Проповідь, Суплікація. — **Світлий Четвер** празник св. Юра. Год. 5 рано Всенощне, Утреня, год. 6 рано І-ша читана архієрейська Служба Божа. Год. 10 рано співана Архієрейська Служба Божа з Проповідию. (1—1)

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.

мотивом його вчинку був факт замордування Поляками в часі польсько-української війни його шурина Скреметки (мабуть Шереметн). Львівська прокуратура, бажаючи перевірити ці ревеляційні дані, вислала до Самбора, Добромиля й Хирова суддю окр. суду Нементовського для переведення слідства. Судця Нементовський перевів слідство і ствердив, що всі заподані в листі Ольшанського дані, себто всі дані щодо його біографії, побуту й замордування його шурина відповідають дійсности. Очевидно, від ствердження цих ревеляцій до ствердження атентату на през. Войцеховського ще далека дорога.

— **Перед 1-им травня.** У звязку з підготовкою до припинення демонстрацій дня 1. травня, крім відповідального редактора жидівського комуністичного тижневика „Die Woche" Ілії Фінка, арештували ще студентів Івана Вовка, Івана Ковака, Богдана Дудикевича, Івана Забавку, Іська Гальперна, Григорія Голіева і адвокатського кандидата д-ра Мойсея Мандля, складачів Кадимовича, Фрідмана і Антонину Модолівну (?).

— **Міністрові судівництва у Варшаві до відома!** У вязниці окружного суду в Чорткові від півтора року сидять випроторені „красноармейці", горожане С. Р. С. Р., а то: Ермаков Іван, Гніздило Михайло, Матнікін Гавриїл, Федоренко Олександер, Барабанчиков Иоаким і Абрагам Розентул. Ведене проти них слідство за злочин шпіонажі вже застановлено і суд звернувся до старорства, щоб їх відставило до границі. Старосто в Чорткові письмом з 13. грудня 1925 ч. 602|25 припоручило управі вязниці задержати згаданих дальше у вязниці і не хоче відставити їх ні до границі, ані випустити на вільну стопу. Просимо поручити, кому слід, негайно випустити неправно перетримуваних невинних людей на вільну стопу.

— **Зразок з виборів на Закарпатській Україні.** Жиди з Закарпатської України внесли до виборчого суду в Празі скаргу на виборчі надужиття при виборах до парламенту, що відбулися 25. V. 1925. В скарзі Жиди домагалися уневажнення цих виборів. Жидівська партія не зібрала тоді на Закарпатті вимаганих законом 27.000 голосів, а лиш 19.000, так що не дістала мандату, потрібного числа голосів не зібрала наслідком явних надужить влади. В скарзі доказується, що виновником був у першій мірі віцеґубернатор Розенпаль. Він в порозумінню з президентом міністрів Швеглою намовив купця Унґара кандидувати на листі чеської аґрарної партії, щоби він в цей спосіб відтягнув голоси від жидівської листи. Знов урядовець мін. внутр. справ Кубата намовив рабіна Вебери, щоби створив нову, так звану жидівську, господарську партію для виборів, а влада буде покривати всі її виборчі видатки. Скарга доказує, що на листі цеї жидівсько-господарської партії підроблено підписи, що навіть підписано людей, яких нема, що ця партія не зложила приписаних 13.000 золотих, що Розенпаль дав Жидові Унґарові на виборчі видатки 100.000 Кч., а цей чомусь потім обиджений звернув 80.000, та квіти на 20.000, що жупани (старости) погрозами і відбирання трафік і концесій публично заборонили голосувати на жидівську партію. Виборчий суд розглядав цю справу 22|IV. ц. р. і як це можна було наперед передбачити, виправдав виновників надужить.

— **Чи так повинно бути?** Пишуть нам з Левандівки: Дня 25| квітня 1926 р. відправив місцевий латинський парох з Левандівки в греко-кат. церкві на Левандівці т. зв. „нешпори". Зробив це за дозволом і згодою о. Гаврилюка Евгена, сотрудника при церкві св. Юра, який повнить на Левандівці функції греко-кат. пароха. Характеристичне також це, що того самого дня о. Гаврилюк заповів на Службі Божій, що він виїздить на три дні а хто з парохіян матиме потребу до священика, нехай удасться до парохії св. Юра або до місцевого польського священика. Таке поступування о. Гаврилюка викликало зрозуміле занепокоєння серед місцевих українських громадян. Що на це греко-кат. консисторія?

— **З темної хроніки.** Подружжа Стернфельд займалось патріотичним ділом: підроблювало на пашпортах печатки та візи для ріжних земляків, що тужили за Палестиною. Муж Стернфельд був обережніший і проводив цілю акцію на віддаль, так, що мав час утекти перед судом; його жінка взяла собі до спілки прибраного мужа, з яким приїздила на гостинні виступи з Варшави до Львова. Суд розплутує цю пашпортову історію.

— **Чотири жертви.** На протязі одної днини записала львівська посмертна хроніка аж чотири жертви. Блихарський челядник Михайло Белец, випив сільного квасу, в намірі отруїтись; фризієр Иосиф Носельович, пообував умерти від йодини на „Горі Страчення"; старший ревідент магістрату В. Шавр, внаслідок непорозумінь з жінкою, стріляв до своєї 2-літньої дитини і сам убив себе.

— **Сумна потіха.** У Баткові підпалив хтось канцелярію скарбової сторожі. У найближчім сусідстві цієї канцелярії був склад газоліни з містя тисячами кільограмів. На щастя, пожежу здушили. Мешканці потішаються тим, що на випадок поширення пожежі весь Батків вилетів би у воздух. Гарне місце вибирають у нас на такі склади. Місто може вилетіти як не тепер, то в четвер.

— **Катастрофи.** По всій Баварії скаженіла весняна буря, яка знищила чимало домів, витеребила деревину та вбила кількадцять людей. — У ріжних частинах Польщі страшна буря спричинила великі шкоди: найбільші у Скерневіцькому повіті, де знищила 34 домів і вирвала 400 дерев. — У Москві, Ленінграді та Пскові великі повені. Та найбільше залиті міста над Волгою.

— **По широкому світі.** У Женеві почалась сесія підготовчого комітету для міжнародньої економічної конференції. — На женевського адвоката, що боронив убийника Воровського, радянського дипльомата, виконали невдатний атентат. — У Венеції почалась міжнародня виставка мистецтва.

З кіна. У кіні „Лев" іде Фільма в 10 діях повна естетичних емоцій п. з. Культура тіла (Дитина та світ).

Дописи.

Глиняни. Глинянське громадянство розрухали в останніх часах дуже симпатичні гості, що полишили по собі гарні спомини. Дня 18. квітня ц. р. завитав до Глинян „Вертеп наших днів" під адміністративним проводом д-ра Нички, що познакомив нас з тонкою і культурною сатирою на українські громадянські відносини. Зараз потім 21. квітня ц. р. несподівано приїхав до нас український театр Когутяка й Зарудного. Громадянство, яке тямило ще приїзди инших труп, котрі своїм поведенням і легковаженням публики лиш людей до себе зразили—поставилося було до приїзду театру Когутяка й Зарудного з великою резервою. — Одначе театрові скоро, бо вже по першій виставі, удалося пересуд переломити. Карність і солідність не лиш у виконанні пес, але і в житті поза сценою — отсе цікі трупи, які мусіли їй зєднати симпатію цілого громадянства без ріжниці народности. Репертуар має згадана трупа модерний, новий і такий, що публику цікавить. Гра артистів була у всіх майже песах — чи то в комедіях, чи в опереті—старанна; найкраще грали артисти в драмі, особливо в штуці „День і ніч" і в „Воскресенні". Жалко, що той театр мусить скитатися по всіх усюдах і вдоволятися таким малим зарібком, який мав от хочби в Глинянах. При нагоді свого побуту в Глинянах зєднав собі театр симпатію суспільности ще й тим, що уладив безплатний курс режисерів під проводом п. Блавацького для членів аматорських гуртків, з якого інтересовані особи з пожитком користали.

М. Р.

З концертової салі.

Уладжений Муз. Тов. ім. Лисенка в минулому тижні **сонатовий вечір** професора О. Москвичева і д-ра Г. Гінсберга пройшов з безперечним значним успіхом для обох виконавців і слід його зачислити до наших цінних концертових продукцій. Хоча проф. Москвичева знали ми вже з давніших, що правда рідких і більш принагідних виступів, все таки можна сказати, що останній його виступ дав нам уперве змогу основніше познайомитись з його прикметами як виконавця. І хто на основі попередніх виступів проф. Москвичева витворив собі приблизний осуд про нього як солїста, той мусів його після згаданого сонатового вечера основно доповнити, а може до певної міри й змінити, і то в напрямі доволі корисвім, що нам з нетаєною радістю приходиться ствердити. В програму увійшла соната Mozarta e-moll ч. 4, весняна соната Beethovena і соната A-dur C. Francka. Коли взяти під увагу загальну характеристику обох виконавців, то слід замітити, що заходили певні ріжниці вдач — більш супокійна зрівноважена у скрипака, за те більш імпульзивна у пяніста. Одначе поминаючи деякі недотягнення у звязку з цим у скрипака (як надмірне відсування себе в тінь, особливо в партіях, де скрипка сходила до ролі супроводу), чи знова перетягнення у пяніста (як надто яскраві динамічні ефекти, особливо в Mozart-i) чи хвилеві ритмічні хитання (як у скерцо Beethovena) треба підмітити повну гармонію між обома виконавцями. Може якраз ті ріжниці характерів змусили їх по змозі достроїтись до себе, що виявилося особливо в неочікуваних у тій мірі у проф. Москвичева проявах темпераменту і широколінійности у грі. Все те свідчило заразом про доволі солідне підготування і доцільну працю, з якою виступійовано згадані три сонати, що виявилося не тільки у старанним фразуванню, тонким нюансуваню і т. п., але у загальній інтерпретації творів. Хоча виковання обох перших сонат зробило доволі гарне враження, то чи не найбільше затопило слухачів, викликала прекрасна, на нашій сцені вперше виконана соната Franck-a, якого музики ще нині (Franck майже ровесник Chopin-a) вражає нас доволі сміливими (правда з мягкістю пастелевих красок) гармонійними зворотами, незвичайно оригінальною, при тім скрізь шляхотною та щиро відчутою мельодикою і живою ритмікою. На салі панувало явне вдоволення публики з усього вечера а невмовкаючі оплески змусили виконавців до надатку. Останнім своїм виступом виказав себе проф. Москвичів під кожним оглядом цінною силою концертовою, а рівнож і в д-рові Гінсбергові, відомім львівськім пяністі, який вперве виступив на нашій сцені, можна ствердити музика з високою музичною інтелігенцією, з доволі виразним музичним профілем.

Концерт пяніста Леопольда Мінцера, що відбувся в імпрезі концертового бюра М. Тürk-a дня 23. квітня, був безперечно одним з найбільш характеристичних у біжучім, доволі скупім сезоні. Є це пяніст того типу, який своєю грою не викликує у слухачів враження упоюючої насолоди, як радше завдяки тому — так сказатиб — демонічному темпераментові порикає слухача і держить його в безупиннім напруженні, навіть тоді, коли інтерпретація пяніста не підходить під субєктивні вимоги чи смак слухача. Є це справжній „Stürmer und Dränger" як влучно зазначували голоси чужинної преси. Висловом цього є подекуди може перегнані темпа, одначе слід замітити, що коли пяніст візьме і найкоротше темпо, то не є це безцільне гонення стрімголов чисто технічного характеру, навпаки: він є тоді паном ситуації і дозволяє слухачеві орієнтуватись у відповідно переведених пяністом виразових пропорціях. Субєктивістичний чинник у пяніста творить собі нераз зовсім нові неочікувані пропорції та все вони є спонтанічними проявами безпосередно пережитого. Повні правдивої крови, а одночасно щирі і далекі від усякої пози, і навіть переконуючі для слухача там, де не йдуть по лінії його смаку. Слухаючи деяких творів було інколи враження, що за фортепяном сидить не непоказний мущина, а якийсь велитень. А проте зумів пяніст у відповідних місцях вичарувати стілько тонкости і легкости у виразі, особливо у Шопені, якому у місцях більш технічного, ніж органічного характеру зумів надати якісь глибші риси.

Що до суїти Hindemith-a годі в кількох словах вияснити свої думки і погляди. До того рода музики не можна підійти — як це, на жаль, робиться—з того самого становища, з якого ми привикли підходити до музики, а тільки як до прояву екстраваґантности музичної мови зрештою безумовно талановитого композитора, щось у роді музичного жарту чи дотепу, коли переведемо це на такуж форму розуміння у нашій звичайній мові. Через те виходять і непорозуміння більш чи менш дразливі для тих, які таку музику хотять брати поважно.

Ресумуючи враження цілого концерту, треба добачувати в пяністі доволі оригінальний і маркантний тип модерного пяніста, який іде власними дорогами, шукаючи нових виразових засобів.

Василь Барвінський.

Відозви й комунікати.

До Українців-громадян міста Львова!

Львівський маґістрат переводить в днях від 1. до 5. травня ц. р. перепис населення м. Львова. Відповідні друковані формулярі роздані вже серед населення. Їх обовязані виповнити власники помешкань в днях від 1. до 5. травня ц. р., та віддати власникам реальностей найдальше до 5. травня ц. р. Власники реальностей після доповнень передають формулярі в комісаріяти.

Закликається все українське населення м. Львова взяти масово участь в цій переписі. Формулярі належить виповнювати **обовязково в українській мові.** В колюмні „narodowość" належить вписати **„українська"**.

Рівночасно взивається свідоміших українських громадян, щоби були помічними менше свідомим та неграмотним Українцям-громадянам — у правильному виповнюванні формулярів.

Зокрема Народня Орґанізація Українців м. Львова буде удержувати у своюму приміщенні Ринок ч. 10. II. пов. сталий дижур в днях 30. квітня, 1, 3, 4 і 5. травня ц. р. від год. 9 рано до 7 вечір, який буде потребуючим уділяти безплатно вказівок та допомагати при виповнюванні формулярів.

Народня Орґанізація Українців м. Львова.

П. Д. В. О. з параґрафом 19.

На руки відповідального редактора „Діла" понеслала Польська Дирекція Взаїмних Обезпечень таке спростування:

„Навязуючи до статті п. н. „П. Д. В. О. Легкодушна господарка ПДВО. публичними грошем", опублікованої в числі 66 (10741) з дня 26. березня 1926, просимо на підставі § 19. пресового закону помістити згідно з вимогами закону слідуюче спростування.

Неправдою є, що на початку ц. р. в адміністраційній комісії сойму при розгляді звіту найвищої контролі державн. подробиці, які виявила дискусія, могли бути доказом, як не належить управляти публичними грошем. Неправдою є, що ПДВО. „гро" своєї почисловости і діяльности перекинуло на етап, який не має нічого спільного з обезпеченням, що злосливість тої установи виявилася в секатурі, віддаленої її до неволі людности, а її геніяльність у спекуляціях, що пожерли значну частину публичного гроша, стягненого з населення. Неправдою є, що ПДВО. разом зі Союзом будівельних спілок набула акції будівельного банку всупереч закону, що той банк почав будувати готель „Гельвеція" у Варшаві, та що підприємство закінчилося поважними втратами для ПДВО. Неправдою є, що ПДВО. субвенціонувала Союз будівельних кооператив, що та інституція існує тільки завдяки підтримці ПДВО. і потерпіла через те значні втрати. Неправдою є, що фінансуючи будівельний союз ПДВО. мала на меті відбити на мармурах собору втрати понесені з причини біржевої гри, веденої на акціях з кінцем 1923 року. — Неправдою є, що Палата Державної Контролі ствердила, що ПДВО. не вважаючи на постанови закону, льокувала фонди в Польському Торговельному Банкові, який збанкротував і що в спекуляційних цілях льокувала їх в инших банках, які закуповували на їх рахунок всякі безвартісні акції. — Неправдою є, що збори вірителів збанкротованого банку ухвалили виступити в карно-судовій дорозі проти управи банку і що таким чином голова ПДВО. найшовся на листі обвинувачених. — Неправдою є, що доказом „non plus ultra" легкодушної господарки ПДВО. мав бути інтерес, заключений з фірмою „Труд" в справі патенту амстердамської фірми „Nonplus" і що з того вийшли для ПДВО. страти. — Неправдою є, що господарка ПДВО. ведена проти постанов закону без згоди надзірних органів. — Неправдою є, що установа, стягаючи премії від населення і проводячи брутальні екзекуції, видавала кріваві гроші самовільно на спекуляційно-ґрюндерські інтереси. — Неправдою є, що, не жаліючи населення і не рахуючися з його зубожінням, незвичайно рахувалася з потребами директорів і инших достойників.

Натомісць правдою є, що вислід дискусії в соймовій комісії ствердив, що господарка фондами ПДВО. відбувалася в розважний спосіб, що мав на меті зберегти установу і фонди обезпечених від втрати, що Дирекція ПДВО., побираючи законні і дуже низькі вкладки, якнайкорильніше поступала супроти населення і не вдавалася в ніякі спекуляційні інтереси, а також не понесла ніяких страт, але згідно зі своїм статутом веда протипожежну і будівельну акцію. Правдою є, що ПДВО. ввійшла в посідання акцій будівельного банку, обіймаючи на основі надзірної Ради і апробати Міністерства скарбу акції, яких власником був Державний скарб і наміряла при допомозі тої установи урухомити акцію на цілі відбудови по пожежах і раціонального будівництва, а також прийти з допомогою будівельним працям самоврядувань. Набуття акцій мало місце в 1924 р., отже в пару літ по повстанню спілки „Гельвеція". Правдою є, що з льокат у будівельному Банку не вийшли ніякі страти і що той банк є одиноким з небогатьох, що щасливо перебули минулорічну фінансову крізу. Правдою є, що ПДВО. не субвенціонувала ніколи Союзу будівельних спілок, а кредити уділювала виключно за належним забезпеченням і в межах, до яких Союз як кооперативна установа, мав право, що кредити ці не стояли в ніякому звязку зі справою розбору собору і що їх в цілости Польській Дирекції Взаїмних обезпечень повернули. — Правдою є, що ПДВО. біржевої гри не управляла, що ніяких акцій на свій рахунок не набувала і наслідком того не понесла ніяких страт, — що в часі девальвації з кінцем 1923 р. мала в двох банках маркові рахунки на кругло 30.000 зол., вальоризовані на підставі курсу акцій, набутих відносними банками на їх власне ризико, при чому виключно банки відповідали за страту. — Правдою є, що кредити уділені Польському Торговельному Банкові в формі інкаса векслів клієнтів переказового рахунку, опиралися на формальних ухвалах надзірної ради ПДВО., що зобовязання того банку супроти вірителів мають — як ствердило слідство — повних 100 відсотків забезпечення.

Обовязок перед памятю Франка.

За місяць зачнуться у нас ювилейні свята в честь Франка з поводу 10-ліття його смерти. Можна думати, що ці свята найдуть живий, глибокий відгомін в серцях усіх синів Української Землі, що культ Франка пошириться так, що стане культом справді цілого народу. Можна вірити, що сходини, концерти, вечерниці, академії й обходи, присвячені памяти Франка, відбудуться всюди, де живе хочби горстка свідомих синів України, що кожда наша закутина, кожний гурток, кожне товариство помяне в цім році Франка гідно й по своїм силам. І можна надіятися, що ці ювилейні свята принесуть нам також тревалі сліди-докази глибоко вкоріненого культу Франка: спеціяльно засаджені ювилейні дуби по селах, памяткові таблиці по містах і містечках, і завершення того всього — великий, гідний памяти Франка памятник на його могилі у Львові.

Та все те тільки одна сторона свят у честь Франка. В тасім році, як оцей повинні вийти й масові видання творів Франка і найти свій широкий збут у всіх колах української суспільности. Повинні появитися й відповідно зложені життєписи Франка, щоби з них кожний з нас вчився на прикладі Франка, як треба нам жити і працювати, щоби з того вийшла якнайбільша користь для рідної справи, для цілого народу. В цім ювилейнім році повинні вийти вкінці й поважні наукові праці українських учених про ріжні сторони життя й діяльности Франка, про його заслуги для українського письменства й науки, про його ролю як одного з найбільших творців нації.

Згадані вище праці повинні появитися якнайскорше, а тому можуть допомогти всі ті, що мають у себе якінебудь папері чи то Франка самого, чи звязані з його іменем, з його працею. Всі ті матеріяли: його рукописи, бруліони його писань, листи і т. п. повинні негайно найтися там, де їм єдине місце — в архіві Франка при Науковому Товаристві ім. Шевченка у Львові. Щойно коли всі памятки по Франкові будуть зібрані в його архіві, зможуть українські вчені дати нам повний образ велитенської праці й безсмертних заслуг найбільшого сина галицької української землі.

Доба Франка — це доба нашого національного відродження. Зібрання таких важних матеріялів, як матеріяли до життя і творчости Франка, є не тільки нашим довгом для його памяти, але й приспоренням найважніших джерел до пізнання тієї доби. Франко — не тільки поет, публіцист, учений, але й у повнім того слова значінні — історична особа. Його значіння і його роля великі не тільки в Галичині; вони розтягнулися на цілу Україну. Тому всякий його лист, автограф чи инший документ, звязаний з його особою, не є власністю одиниці, приватної особи, але власністю цілої нації і його місце тільки в архіві Франка. Врешті тою сам Франко записав усі свої рукописи, цілу збірку своїх кореспонденцій та автографів, як також свою прецінну бібліотеку Наук. Т-ву ім Шевченка, чим вказав усім, де мають бути зібрані всі матеріяли про його особу.

Теперішні власники листів Франка й инших матеріялів, що відносяться до його особи, повинні передати те все до своєї національної інституції у власнім інтересі. Всі їх листи до Франка є вже в архіві Н. Т. ім. Ш., передані самим Франком. Аби оцінка тих осіб чи можливий їх осуд відповідали справедливости, то в архіві побіч їх листів до Франка мусять найтися листи Франка до них. Кому це незручно, може застерегти собі публікацію тих листів у пізнішому речинці. Гріхом є задержувати собі „на памятку“ якінебудь матеріяли до життєпису Франка, а вже просто злочином є торгувати листами й автографами Франка, того самого Франка, що часто голодував...

В архіві Франка повинні найтися також матеріяли про його сучасників, особливо про тих з них, що з ним працювали або йому так чи инакше помагали (прим. покійні Олександер Борковський, Володимир Коцовський, Володимир Масляк і багато инших). Ці матеріяли помоглиб виснити не одну сторінку в житті Франка, не одну подію його доби. Тому всі шкільні товариші і співробітники Франка по партії, як також ті українські письменники, учені й діячі, що мали нагоду з ним працювати, обовязані передати до архіву все те, що звязане з Франком, а крім того написати про нього свої спомини. Бажані також фотографічні знимки Франка — його самого, і в гуртку инших людей. Все те — матеріяли про Франка, спомини про нього його сучасників, співробітників і свідків його праці — повинно опинитися в цілости в архіві.

Роля Франка в українськім народі може бути порівняна до ролі будівничого, який для своєї праці потребує більшого числа людей. В інтересі самих тих людей лежить, щоби слід їх праці, їх помочи, їх співробітництва з Франком не пропав, а зберігся там, де йому місце: в його архіві.

Всі памятки по Франкові є добром нації, тому повинні найти приміщення у всенаціональній інституції. Хто не передасть автографів, листів і инших памяток по Франкові до його архіву в Н. Т. ім. Шевченка, як висловив це бажання сам великий Покійник, той провиниться не тільки перед Його памятю, але й перед цілою українською нацією.

Іван Німчук.

Орґанізаційний рух.

Повітовий зїзд УНДО. в Бібрці.

Бібрка 26. квітня.

Дня 26. квітня ц. р. відбувся в Бібрці Повітовий Народній Зїзд УНДО. Саля Пов. Кредитового Т-ва, де відбувся зїзд, гостила 43 делеґатів, що заступали 21 громад (окрім Гринева, відки прибуло 2 радикалів, що були в характері гостей). Зазначити належить, що у зїзді брали участь тільки делеґати Бобреччини, бо Ходорівщина відбула вже свій зїзд і вислала до Бібрки тільки двох відпоручників. На внесення делеґатів Ходорівщини ухвалено утворити одну повітову політичну орґанізацію на оба судові повіти і принято до відома вибір пятьох делеґатів Ходорівщини, як членів спільного Пов. Народнього Комітету.

Зїзд відкрив ґарною промовою о. сов. Михайло Бобовник, довголітній громадський діяч Бобреччини. До президії увійшли: о. декан Евстахій Бартків з Романова як голова, Іван Пахолок з Ланів як його заступник і студ. Антін Дайко як секретар.

Реферат про програму УНДО. в звязи з сучасним положенням українського народу виголосив делеґат Центрального Комітету п. Олекса Черкавський. Реферат про політичне положення повіту виголосив член Президії Центр. Ком. УНДО. адв. д-р Корнило Троян з Ходорова. По оживленій дискусії, в котрій між иншими забирали голос пп. Олекса Спас з Девятник, рад. Репин з Гринева (гість), Теодор Скалатський зі Стоків, Греґорський з Серник, Мих. Мелимук з Девятник і о. Бобовник, вибрано Повітовий Народній Комітет у такому складі: Голова о. Мих. Бобовник, члени: Іван Пахолок, о. Данило Мікур, Антін Дайко, Мих. Мелимук, Роман Кулинич, д-р К. Троян, Вас. Мацьо, Теофіля Рожинська, о. Теоф. Прийма і Мих. Ткачук. Останні пять вибрані й делеґовані до Комітету зїздом у Ходорові.

Промовою предсідателя о. Евстахія Барткова, в котрій він жесував найближчі завдання вибраного Повітового Народнього Комітету, і промовою новообраного голови о. Бобовника покінчилася нарада.

Учасник.

Повітовий Народній Зїзд у Стрию.

Стрий, 27. квітня 1926.

В понеділок 26. квітня ц. р. відбувся в Стрию Повітовий Народній Зїзд. З 52 громад стрийського повіту явилися представники 41 громад, а 6 громад оправдало свою неприявність. Крім цього участь у зїзді взяли делеґати з 2 громад Сколівщини і 1 громада з Жидачівщини. Наради відкрив голова дотеперішньої політичної орґанізації Стрийщини д-р Антін Гарасимів. У короткій промові застав він теперішнє положення і завдання нарад. Предсідником вибрано д-ра А. Гарасимова, заступниками селян Якима Маркуса зі Жулина і Михайла Люфаса з Грабівця. Секретарював студент Іван Корчинський з Корчина.

Реферат про програму УНДО. і завдання партії виголосив голова д-р Дмитро Левицький. Другий реферат — про ідеольоґію партії та її орґанізацію — виголосив п. Остап Луцький. У довшій оживленій дискусії забирали голос: д-р Калитовський, д-р Луженький, о. Пеленський, Гринь Гранас з Жулина, Михайло Люфас з Грабівця, Яким Маркус з Жулина, Роман Пишак з Дашави, Яремко з Гірного й инші.

Головою Повітового Народнього Комітету вибрано д-ра А. Гарасимова; в склад повітової управи УНДО. ввійшли: Остап Луцький, Гринь Мачула, госп. з Дулиба, Юзко Олришко, госп. з Грабівця, Михайло Зубрицький, госп. з Угерська, о. Андрій Пеленський, парох з Лисятич, д-р Калитовський, п-ні М. Веселовська, Иосиф Красінський міщ., Володимир Цюба міщ., д-р В. Луженький (всі зі Стрия). Заступники: Гранас Гринь госп. зі Стриганець, Атаманюк Ясь, госп. зі Сікова.

З економічного життя.

Загальні Збори Земельного Банку Гіпотечного.

Дня 27. ц. м. в 4 год. по полудні відбулися чергові звичайні Загальні Збори Земельного Банку Гіпотечного у Львові при участи 50 акціонарів, що репрезентують 307 голосів і 34.277 акцій.

Предсідник Надзірної Ради д-р Теофіль Кормош предложив звіт з діяльности і біланс Банку за адміністраційний рік 1925, який зошитою друкований мали всі присутні в руках. В минулім адміністраційнім році Земельний Банк з причини загально відомого економічного положення, як і всі инші банки, уділяв лише короткоречинцевих кредитів і то в першу чергу нашим селянам на засіви, поправу господарства та купно землі. Також в міру засобів користувались кредитами наші кооперативи, ремісники, купці та промисловці.

Після дискусії над звітом, в якій забирали голос пп.: дир. Кокоруда, рев. Палій, І. Ліщинський і ин., Збори приняли до відома звіт з діяльности та уділили абсолюторію Управі, признаючи акціонарям 6 проц. дивіденду. Чистий зиск в сумі 19.823'57 розділено згідно з предложенням Надзірної Ради.

Крім того предметом нарад була передбачена законом підвишка акційного капіталу в 1926 році на мільон золотих. Збори, признаючи конечність підвишки капіталу, не лише з огляду на вимоги закона, але ще в більшій мірі на конечність розбудови нашого економічного розвою, ухвалили розписати VI. емісію акцій на мільон золотих.

До Надзірної Ради на місце вильосованих вибрано д-ра Теофіля Кормоша з Перемишля поновно і д-ра Льва Бачинського зі Станиславова.

З судової салі.

Присуд Ботвінівців.

Після 2-тижневої розправи 28. IV. запав присуд в процесі спільників Ботвіна. З 15 обвинувачених, у цьому двох дівчат, шість увільнено решту признали винуватими. Двох засудили за держ. зраду (Умшвайфа 3 роки тяжкої вязниці, Краєвича на 5 літ тяжкої вязниці), сімох за зводчим нарушення публичного спокою [illegible] тяжкої вязниці (Гейна на 2 і пів року тяжкої вязниці, Краєвича, Берковича, Кноля, Гохберга і Совеля на рік тяжкої вязниці, Сабіра на 10 міс.).

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Ухвалення буджетової провізорії.

На засіданні польськ. сойму 29. IV. реферував пос. Рымар закон про бюдж. провізорію. Пос. Дюбуа (ППС.) заявив, що ППС. проти тої провізорії, бо не має довіря до провізорії й до уряду. Пос. Тарашкевич (Білорус) заповів, що буде голосувати проти. Підчас промови пос. Саноцкі (Хл. ст.) ввійшов мін. Здзєховський. П. Саноцка питається Здз.: „Коли скінчуться ті злодійства, пане міністер?“ На лавках лівиці галас, чути голос „Самі міністри злодії!“ Віцемарш. Дашинський взиває до порядку. Пос. Полякевич: „То я сказав це!“ Опісля після переголосування внесень опозиції закон про буджет. провізорію приняте в 2. і 3. читанні (за 200 гол., проти 143).

Італія на боці Німеччини й СРСР.

З нагоди отворення радянського павільону на виставі в Медіоляні, Муссоліні в телеграмі до Чічеріна просить, щоби вважав його найліпшим приятелем рос. народу. „Месаджеро“ з нагоди рад.-нім. договору пише: В Римі відчувають, що приготовляється нова евр. рівновага між Англією й Францією з одного боку та СРСР., Німеччиною й Італією з другого.

Нім.-лит.-рад. договір.

„Пті Парізієн“ повідомляє з Берліна, що між СРСР., Німеччиною і Литвою заключено договір, який є завершенням берлінського договору.

Персія домагається місця в Раді.

Перський уряд у ноті до ген. секретаріяту С. Н. домагається місця в Раді С. Н. Мотивує домагання тим, що Персія одинокий край, який заступає інтереси 400 міл. музулман.

Біржа.

Америк. дол. 10·08 — 10·15, канад. дол. 10·00 — 10·02, чеські кор. 0·26.00 — 0·26.50, леї 0·3.00 — 0·3·25, франки фр. 0·28·00 — 0·30·50, фр. швайц. 1·70 — 1·72, англ. фунти 43·00 — 44·00.

Золото. 20 кор. 39.00 — 40·00, 20 франк. 36·80 — 37·20; 20 марк. 42·00 — 42·50; 10 руб. 46·00 — 47·00.

Срібло. Австр. кор. 0·72·00 — 0·75·00, 5 зл. кор. 3·80 — 3·90, фльорени 1·90 — 1·95, рубль 3·00 — 3·20, рубель дрібним сріблом 1·50 — 1·60.

Збіжа.

Положення без зміни. Ціни вдержані. Тенденція усталена. Настрій спокійний.

Пшениця краєва біла 45·00 — 46·00, пшениця краєва червона 48.50 — 49.50, жито галицьке 25·00 — 26·00, ячмінь галицький бров. 25.50 — 26·50, ячмінь гал. паст. 23·50 — 24·50, овес гал. 28.50 — 30·50, гречка 29·50 — 30·50.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** У вчорашньому числі „Діла“ сконфісковано два місця зі статті про зїзд партії „Народньої Волі“. Це 44-а конфіската нашого щоденника в цьому році.

— **Перевірка ревеляцій Ольшанського.** В краківських щоденниках появилися вістки про вислід перевірки ревеляцій Ольшанського, який проголосив себе був атентатчиком на през. Войцєховського. Як відомо, в часі процесу Штайґера Ольшанський надіслав до львівського суду лист, в якому подавав свою біоґрафію, оповідав про побут в Перемишлі і Львові перед і в часі атентату, та подавав, що